

Zbožná spolužačka

Kdy z nás by neznal občasná setkání spolužáků po X nebo Y letech...

Bývá to asi všude stejné. Slavnostní oběd, kterému předchází návštěva ve škole, a po obědě tvořící se hloučky, které debatují dlouho do noci.

První skupinu tvoří spolužačky, které se navzájem ukazují fotografie ratolestí svých ratolestí a užasle se díví nad obličejí nemluvnat. Já se tomu nedokážu divit ani trochu, protože mi všechna nemluvnata připadají stejná a spolužačky si mne za to nepovažují. Takže do jejich divícího se hloučku mám vstup zakázán.

Další skupinu tvoří spolužáci, kteří už si k něčemu „pomohli“ a dávají to okázale najevo. Tam sice přístup mám, ale nechodím tam, protože jsem si ještě k ničemu velikému nepomohl – a ani si nepomůžu.

Jsem ovšem srdečně zván – a také rád chodím – do další skupiny. Tu tvoří spolužáci – hypochondři.

Taková skupina se už v naší bývalé třídě také stačila vytvořit a jsem tam jako lékař vítán. Nechodím tam proto, že bych byl sám hypochondr nebo že bych si mezi spolužáky nelékaři zvyšoval sebevědomí, ale chodím tam proto, že se mi tam daří rozptýlit řadu obav z chorob a následuje pak prima posezení s vysvětlením, že v mé přítomnosti mohou těžcí maroděři vepřovou i alkohol.

Při posledním srazu spolužáků si ke mně přisedla Jaruška.

„Poslechni,“ začala svoji řeč a zapálila si na to cigaretu, „slyšela jsem od holek, že prý jsi byl jmenován nějakým kazatelem nebo co. Ty už neděláš psychiatrii?“

„Ale ano, psychiatrii dělám pořád,“ odpověděl jsem jen krátce a čekal, kam bude Jaruška téma své řeči směřovat.

„Ale s kostelem něco společného máš a s církví taky, vid’?“

„To ano, to mám.“

„No, vždyť já jsem také věřící,“ řekla a usmála se na mne.

„To je dobře. A jak se liší od těch nevěřících?“ zeptal jsem se jí takhle přesto, že takovou otázku nepovažuji za moc férovou.

Jaruška byla vždy pohotová a ukázala se takovou i nyní.

„Chodím pravidelně každý rok na půlnoční.“

„Jen na půlnoční?“

„A jak často chodíš do kostela ty?“ zeptala se zvědavě.

„Chodím na mši svatou pravidelně v neděli a ve svátky. A když mi to dovolí čas, tak i ve všední dny.“

Jarka se zhluboka nadechla a s podivem řekla: „To bych musela být fanatik!“

„Poslechni, Jaruško, máš manžela?“ zeptal jsem se jí. Ale raději jsem nevyzvídal kolikátého, protože u těch „věřících“ jeden nikdy neví.

„To víš, že mám,“ odpověděla podivila se mé otázce.

„A jak často ti chodí domů?“

„Přece každý den.“

„A není ten tvůj manžel nějaký fanatik? Nepřehání to? Nestačilo by, aby se na tebe přišel podívat jednou za rok a dalších dvanáct měsíců jen říkal, že v tvoji existenci věří?“

Jarce došlo bez dalšího komentáře, že kdo má doopravdy někoho rád a opravdově mu také věří, chodí k němu co nejčastěji, touží být tomu druhému nablízku.

Tak je tomu nejen ve vztazích mezi lidmi, ale také ve vztahu mezi člověkem a Bohem.

Chvilí před tímto rozhovorem si mi Jarka stěžovala, že má potíže se žlučníkem. Přesto jsem ji teď pozval na dort se šlehačkou... Žlučníkové potíže nepřišly.

Možná jí nastanou potíže s chápáním obsahu slova víra. Ode dneška asi tuší, že křesťanská víra je záležitostí vztahu dvou bytostí, že to není jen sladký sentiment jedné zimní noci.